

KIRMIZI SARI

Mayıs ayının başı olmasına rağmen termometreler 32 dereceyi gösteriyordu, çok sıcak bir yaz olacağı daha şimdiden belliydi ama asıl önemli olan bu yazın hangi duygular eşliğinde geçeceğiydi. Güneş huzmeleri Eskişehir Atatürk stadının çimlerini kavuruyordu. Bölgesel amatör ligden üçüncü lige terfi maçında Edirnespor'un rakibi olmuştuk. Doksan dakika 0 - 0 noktalanmıştı, uzatma dakikalarında da gol sesi çıkmayınca bir üst lige yükselecek olan takımı seri penaltı atışları belirleyecekti. Oyuna 78. Dakikada dâhil olmuş, yakaladığım bir iki fırsatı da iyi değerlendirememiştim. Maçın penaltılara kalmasıyla birlikte üstümden koca bir yük kalkmıştı. Fakat Kasım 1997 de oynanan ve 17 - 16 sonuçlanan Gençlerbirliği, Galatasaray maçına nispet yaparcasına penaltılar uzadıkça uzuyordu. İlk dokuz penaltıda eşitlik bozulmayınca, Orhan Hoca 'onuncuyu sen atıyorsun' dediği an bütün vücudumun zangır zangır titremeye başladığını hissettim.

Santra çizgisinden penaltı noktasına doğru yürürken bacaklarım beni taşıyamamaya başlamıştı, her adımda sanki kaleye biraz daha uzaklaşıyordum. Sıcaklığın ve heyecanın etkisiyle saunada uyuyup kalmışçasına terlemiştim, bütün vücudum su içerisindeydi, kırmızı sarı forma sırtıma yapışmıştı. Topu elime aldığım zaman 7 metre 32 cm kale gözüme kibrit kutusu gibi görünüyordu. Edirnespor onuncu penaltıyı gole çevirmişti, penaltıyı atmam atışların devam edeceği anlamına geliyordu, eğer kaçırırsam bütün şehrin umutlarını söndüren 19 yaşında bir adam olacaktım. Kaderim kendi ayaklarımdaydı ya bir halk kahramanı olarak geri dönecektim ya da sokakta bile yürüyemeyecektim.

Çorluspor'un 3. Lig hasreti yıllardır sürüyordu, bu sezon genelinde iyi bir oyun ortaya koymuş ve final maçına kadar çıkmıştık. Takımda profesyonel olarak oynadığım ikinci sezonda, maçların büyük çoğunluğunda yedek kulübesinde beklesem de geçen sezona oranla çok daha forma şansı buluyordum. Şu an kullanacağım penaltı da bütün hayatımı etkileyecekti. Çünkü Çorlu'yla Çorluspor'u birbirinden ayrı düşünmek mümkün değildi, et ve tırnaktan ilişkisinden farksızdı kulüp ve şehir.

Çorluspor'un maçları olduğu zaman kentte hayat dururdu, bugünde Eskişehir Atatürk stadına gelemeyen taraftarlar için Cumhuriyet Parkında, Heykel Meydanında ve General Basri Saran Stadında belediye tarafından büyük ekranlar kurulmuştu ve kitleler nefes bile almadan maçı takip ediyorlardı. Çorlulu olmak bir bakıma doğuştan Çorluspor'lu olmaktı, bizim oralarda üç

büyükleri tutanlara kötü gözle bakılırdı, eğer Çorluluysan kulübün amatör kümede bile olsa onu desteklemek zorundaydın. Arkadaşlar arasında oynanan mahalle maçlarında bile büyük takım futbolcularının isimlerini haykırmaya korkardık, bir büyüğümüz duyarda bizi ayıplarsa diye.

Benim Çorluspor tutkum ise küçücük bir çocukken babamla birlikte maçlara gitmemizle başladı, ilk birkaç seferde tribündeki kalabalıktan çok korkup babamın elini doksan dakika hiç bırakmamıştım. Aslında o kadar şanslıydım ki o yıllar Çorluspor'un efsane kadrolarının olduğu yıllardı. Alekber Berker'li, Sefa Davarcı'lı, Erdal İşkar'lı seneler... 1998 de 2. Lige yükselmek için Çanspor'la büyük bir yarış halindeydik. O sezon harika bir oyun ortaya koyarak bir üst lig bileti almıştık. Ertesi yıl ise Beşiktaş'la eşleşene kadar, Türkiye kupasında da çok önemli işlere imza atmıştık, Beşiktaş maçını seyredebilmek için matematik sınavını ekip Çorlu İlköğretim okulunun tellerinden atlayarak kaçışımı, kesilen ve kan revan içersindeki ellerimin acısına aldırmadan maça gidişimi 10 - 0 lık mağlubiyetin yüreğimde bıraktığı acının ellerimin acısının katmer katmer üstünde oluşunu hiç mi hiç unutmam. O zamanların genç yeteneği bütün taraftarların sevgilisi Apo'ya yani Alpaslan Ardal'a da hayrandım. General Basri Saran Stadyumunun çarşı tarafına bakan Açık tribününün tellerine yapışarak, 11 numaralı formasıyla onu seyrederdim. Birkaç yıl sonra hayatıma dokunacağından habersiz.

15 yaşına geldiğimde bu sefer babam elimden tutarak değil de, bana olan bütün inancıyla sırtıma dokunarak beni Çorluspor'un paf takım seçmelerine götürdü, dört yıl önce de yine böyle aşırı sıcak bir günde seçmelere katıldım. Ailemizin ekonomik durumu pekte iyi değildi, babam inşaatlarda yevmiye usulü çalışıyor, annem gündeliğe gidiyordu. Benden küçük iki tane kız kardeşim vardı, babam geleceğe dair bütün umutlarını askıya almış kurtuluşumuzu benim futbolcu olmama bağlamıştı, onun bu duyguları kırmızı sarılı kulübün çimlerine ilk adım attığım andan itibaren üzerimde çok büyük bir yük oluşturuyordu. Hayatımda benden beklentinin arttığı her durumda elim ayağıma dolanıyor ve sergilemek istediğim hiçbir şeyi gösteremiyordum. Seçmeler için yapılan maçta da doğru düzgün futbol oynayamadım ta ki şeref tribününün orada ağzında sigarası, üstünde keten beyaz gömleğiyle Apo'yu görene kadar. Yıllarca ben onu seyretmiştim, şimdi ise sıra ondaydı. Onu görmemle birlikte üstümdeki baskıyı bertaraf ettim ve daha iyi bir oyun ortaya koymaya başladım. Fakat hayatta bize sunulan şanslar, benim kendime gelmemi bekleyecek kadar uzun ömürlü değildi. Çalan düdük sesi umut kapısını kapatmıştı. Bu oyunla bu yılki seçmeleri geçme

şansım yoktu, babamın suratına bakamıyordum, adamcağızın tek arzusunu yerine getirememenin çaresizliği çok ağırdı. Yüz çizgileri hayatın yorgunluğunu resmediyordu, ben de bu başarısızlığımınla yeni bir çizgi daha eklemiştim. Ta ki onun sesini duyana kadar.

İkimizde başımız önde tesislerden ayrılıyorduk, bu sırada kahramanım 'delikanlı baksana' dedi. Arkamı döndüğümde Alpaslan Abi orada duruyordu. Yanıma yaklaştı 'süratin ve ortaların çok iyi, sadece biraz heyecan yaptın, seni görünce kendi gençliğimi hatırladım, şimdi Nurullah Hoca'yla konuştum seni yarın ki seçmelerde de tekrar görmek istiyor' dedi. O an onun boynuna atılmamak için kendimi zor tuttum, ağzımdan sadece 'teşekkür ederim' sözcükleri döküldü. Alpaslan Abi kaybettiğim şansını bana ikinci kez altın tepsisi de sunmuştu, artık heyecanlanmak gibi bir hakkım yoktu. Yarın sahaya çıkacak, bu işi bitirecektim. Ve öyle de oldu.

Paf takımında geçirdiğim günlerde futboldan başka bir şey düşünmedim, yol göstericim gibi 11 numaralı formayı giyiyordum yalnız o sol açıkta, ben ise sağ açıkta oynuyordum. Profesyonel takıma yükseldiğim sene Alpaslan Abi Pazarspor'a transfer oldu, ne yazık ki onunla birlikte hiç oynayamadık ama ben paf takımdayken birlikte çok fazla zaman geçirdik, futbola dair hayata dair bana çok şey öğretti. Şimdi ise 2. Ligde Pazarspor'u tek başına uçuruyor.

Onun gibi zirveye çıkabilmek işte şuan ki gibi zor anlarda önemli işlere imza atarak oluyordu, fakat güçlü olması gereken o kişiliğin çok uzağında idim. Topu penaltı noktasına bıraktım ve arkamı döndüğüm zaman Çorluspor taraftarlarını gördüm. Hepsi bir ağızdan ismimi haykırıyordu. Yapmam gereken basitti, kendine güvenecek, idmanlarda çalıştığım gibi de o topu o ağlara gönderecektim. Kalbimin atış sesini kulaklarımla duymaya başlamıştım. O an istediğim tek şey her şeyi bırakıp, anneme sarılmak ve sorumluluklardan uzak çocukluk günlerime dönmektir. Endişe, korku ve heyecan birbiriyle harmanlanmıştı, kendim dışında bir iradenin o an o topa vurmasını istiyordum. Alnımdan süzülen terler gözlerimi yakıyordu. Bildiğim dualar bile aklıma gelmiyordu. Hakem penaltı atışını kullanmam için düdüğünü öttürdü. Topa doğru hızlıca koşmaya başladım amacım sağ ayakla topu kendi soluma, kalecinin sağına atmaktı, file bekçisinin benim seçtiğim köşenin tersini seçmiş olmasını ümit ediyordum, fakat bu psikolojinin etkisiyle istediğim gibi vuramadım ve top dosdoğru kalecinin üzerine gitti, böylece o da hiçbir hamle yapmadan kolayca topun sahibi oldu. Olduğum yerde çakılıp kalmıştım. Stadyumun sağ tarafındaki Edirnespor taraftarlarının sesleri yankılanıyordu.

bizimkilerde ise ölüm sessizliği hâkimdi, büyük bir şaşkınlık yaşıyordu, 3. Lige çıkacağı düşünün Çorluspor taraftarları artık elinden oyuncağı alınmış bir çocuk gibi mahzundu. O mahzunluğa eşlik eden bir diğer kişi de bendim. Felç geçirmiş gibi vücudumu oynatamıyordum, ne hocama, ne takım arkadaşlarıma ne taraftarlarımıza bakabildim. Koca bir sezonun emeği benim kaçırdığım penaltıyla yok olmuştu. Kaptan Cihangir'in sarılmasıyla kendime geldim lakin gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Çorlu halkına yaşattığım hayal kırıklığı kalbimde büyük bir sancı oluşturuyordu. Ve hepsinden önemlisi de annem ve babamın hüzün dolu hayatlarını değiştirmelerine mani olmanın dayanılmaz zulmünü zihnimde ve bedenimde hissediyordum. Şimdi Eskişehir'den Çorlu'ya yapılacak yolculukta ömrümün en uzun yolculuğu olacaktı...

Otobüste en arkanın üç sıra önünde cam tarafına büzüşerek oturdum, camdaki suratımın yansımasını bile görmeye tahammül edemiyordum. Gözlerimi kapattım ve bütün bu yaşananların bir rüya olmasını arzu ettim, fakat kaybedilen şampiyonluk o kadar gerçektir ki uyumam mümkün olmadı. Yolculuk boyunca hem hocamın, hem yöneticilerimizin hem de takım arkadaşlarımla destekleyici cümlelerine rağmen suratlarındaki yeisi görmekte bir o kadar üzücüydü. Otobüs, Önerler sapağına yaklaştığında ani bir fren yaptı. Ne olduğunu anlayamamıştım ama etrafımız kırmızı sarı dumanla kaplandı ve anons sesleri duyuluyordu. Olduğum yerden kalkıp ön tarafa yürüdüğümde büyük bir şok içerisindeydim, binlerce Çorluspor taraftarı yolu kapatıp, adlarımızı haykırıyorlardı, bir kez daha gözlerimden yaşlar boşaldı. Açtıkları pankartta büyük puntolarla 'canınız sağ olsun çocuklar her şey için teşekkürler' yazıyordu. Çorlu halkı bir kez daha kendini göstermiş, zor durumda bile bir araya gelip, dayanışmanın en güzel örneklerinden birini sergilemişlerdi.